

பெரியபுராணத்தில் வெளிப்படும் பெற்றோர்கள்
பிள்ளைகள் கடமையுணர்வு
The Responsibilities of Parents and Filial Piety in
Children as Revealed in Periyapuramam

சிவகாமி கந்தையா / Sivagamy Kanniah¹
சரவணன் சந்திரன் / Saravanan Sandaram²

Abstract

Moral values have always attracted the attention of academicians to a great extent. In this article, moral concepts are discussed in correlation with the oldest Tamil ethical literature of *Periyapuramam*. *Periyapuramam* is considered as the greatest Saivite religious literature in Tamil that deals with lots of information about the religious experiences, historical messages, philosophies, science and moral values. *Periyapuramam* may be treated as devotional literature but the story contains modern morality concepts. Sekkizar, the great writer and poet who penned *Periyapuramam*, blended *Hinduism* with stories laden with good moral values that captures the truth of this religion. This ethical literature narrates the story of sixty- three saints, who are better known as *Nayanmargal*, in a compilation of the 12th *Thirumurai*, which is also known as *Thiruthondarpuranam*. This study attempts to rediscover various concepts of responsibility of parents as well as the filial piety of children mentioned in *Periyapuramam*; other related sources such as *Sanga Padalgal*, *Sillapathigaram*, *Thirukural* and *Thiruvilayadal Puranam* are also included.

Date of submission: 2020-06-20
Date of acceptance: 2020-07-03
Date of Publication: 2020-07-20
Corresponding author's
Name: Saravanan Sandaram
Email: saravanansandaram@gmail.com

Key Words: Periyapuramam, Moral Values, Responsibility, Nayanmargal.

முன்னுரை

“கடன்” என்ற சொல் பழந்தமிழில் கடமையைக் குறிக்கும். கடமையுணர்வு என்ற சொல் பொறுப்புணர்ச்சியைக் குறிக்கும். புறநானூற்றுப் பாடலில் பொறுப்புணர்ச்சி பற்றிய வரிகளைக் காணலாம். அப்பாடல் வரிகள் ஒவ்வொருவரின் பொறுப்புணர்ச்சியை வலியுறுத்துகிறது.

ஈன்ற புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக்
கடனே

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக்
கடனே (புறநானூறு : 312)

ஈன்று புறம் தருதல் என்ற சொல்லுக்கு மகனைப் பெற்றுப் பாதுகாப்பது தாயின் தலையாய கடமையாகும் எனப் பொருள்படும். அதேபோல் அவனை நற்பண்புகள் நிறையப் பெற்றவனாக்குதல் தந்தையின் கடமையாகும். அவனுக்குத் தேவையான வேலை (படைக் கருவிகளை) உருவாக்கிக் கொடுத்தல் கொல்லரின் கடமையாகும்.

¹ The author is a Masters candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. sivagamykanniah@gmail.com

² The author is a Masters candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. saravanansandaram@gmail.com

நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பது அரசரின் கடமையாகும். அதேபோன்று ஒளியுடன் விளங்கும் வாளைக் கையில் ஏந்திப் போர்க்களத்தில் பகைவரின் யானைகளைக் கொன்று வெற்றியுடன் திரும்பி வருதல் அம்மகனின் கடமையாகும் என இப்பாடல் விரிந்துரைக்கின்றது. தாய், தந்தை, கொல்லர், அரசன், மற்றும் வீரனின் கடமை என்ற பொறுப்புணர்ச்சியைப் புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது.

ஒரு தந்தைக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளாகத் திருவள்ளுவர்,

“தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தி யிருப்பச் செயல்”
(அதிகாரம்: புதல்வரைப் பெறுதல் குறள் எண்: 67)

என்று குறிக்கின்றார். நன்றி என்பதை நன்மை எனப் பரிமேலழகர் பொருள் கூறுகிறார். இக்கடமையைத் தந்தை மகற்குச் செய்யும் நன்றி என்கிறார். தந்தை மகனைப் பெற்றதனால் வளர்த்தலும் கடமையாகிறது. கைம்மாறு பார்க்காமல் கடமை என்று கூடக் கருதாமல் அவன் சிறந்தவனாக ஆக வேண்டும் என்ற பெருநோக்கத்துடன் செய்வது நன்றி. மகனை அவையில் முந்தி இருக்கும்படிச் செய்தல் தந்தை அவனுக்கு ஆற்றும் நன்மை என்கிறது இத்திருக்குறள்.

திருவள்ளுவர் மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில்
“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை

என்னோற்றான் கொல்எனும் சொல்
(அதிகாரம்: புதல்வரைப் பெறுதல் குறள் எண்: 70)

என்று கூறுகின்றார். இவ்வதிகாரத்தின் மூலம் இப்படி ஒரு மகன் கிடைக்க இவன் தந்தை தவம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டபொழுது தந்தை மிகப்பெருமிதம் கொள்வார். இந்தப் பெருமையைப் பெற்றுத் தருவதே மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவி என்று குறிப்பாகக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

பிள்ளைகள் பெற்றோர்கள் மீது கொண்ட கடமையுணர்வு

ஆகவே, பிள்ளைகள் பெற்றோர்கள் கடமையுணர்வைப் பற்றிய செய்திகளைப் பெரியபுராணப் பாடல்களிலும் காண முடியும். அதுமட்டுமின்றி பிள்ளைகள் பெற்றோர்கள் கடமையுணர்வு பற்றிய தகவல்கள் கொண்ட சங்கப் பாடல்கள், மற்றும் நீதி நூல்கள் இவற்றில் காணலாம். அவைகளும் இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கீழே இடம் பெற்றுள்ள சில பெரியபுராண பாடல்கள் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கு ஆற்றும் கடமையைப் பற்றி விவரிக்கின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தை எழுதுகின்ற சேக்கிழார், பிள்ளை பெற்றோருக்கு ஆற்றும் கடமையுணர்வைப் பாராட்டுகிறார். சிவஞானம் பெற்ற திருஞானசம்பந்தருக்கு அந்தணர் குலத்தில் உள்ள மரபான உபநயனம் தேவையில்லை. ஒரு பிறப்பும் எய்தாதவர் அவர். அவருக்குப் பூணூல் சாத்தி இருபிறப்பாளர் என்று ஆக்குகின்ற சடங்கும் தேவையில்லை. ஆனால் திருஞானசம்பந்தர் தன் தந்தையார் விரும்புவதால் மறுப்புச் சொல்லாமல், தன் குல மரபுபடி உபநயனம் செய்து கொள்கிறார்.

.....உபநயனப் பருவ மெய்த

உலகிறந்த சிவஞானம் உணரப் பெற்றார்

தொல்லைமறை விதிச்சடங்கு மறையோர் செய்யத்

தோலொடுநூல் தாங்கினார்” (பெரிய புராணம்: திருஞானசம்பந்தர்: 263)

“ஒருபிறப்பும் எய்தாமை உடையார் தம்மை உலகியல்பின் உபநயன முறைமை யாகும் இருபிறப்பின் நிலைமையினைச் சடங்கு காட்டி

எய்துவிக்கும் மறைமுனிவ ரெதிரே நின்று” .
(பெரியபுராணம்: திருஞானசம்பந்தர்: 264)

திருஞானசம்பந்தருக்குப் பெற்றோர் விதிக்கும் விதிகளை மீறக்கூடாது என்ற கடமையுணர்வு இருந்திருக்கிறது என்பதைப் பாடல் 263,264 விளக்குகிறது.

அக்காலப் போர் முறையில் படையெடுக்கும் முன்னால் பகை நாட்டிற்கு அறிவிப்பார்கள். பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லும் படியாகச் சிலரைக் குறிப்பிடுவார்கள். பசுக்கள், பார்ப்பனர்கள், பெண்கள், பிணியுற்றோர், இவர்கள் எல்லாம் போர்த் துன்பம் அடையக்கூடாதென்று, பாதுகாப்பாக இருக்கும் படி அறிவுறுத்துவார்கள். அப்படிக்கூறும்போது தென்புலத்தாருக்குப் பிதிர்க்கடன் செய்யும் பிள்ளையைப் பெறாதவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அதனால் பிள்ளைகள் பெற்றோர் இறந்த பின்னாலும் பிதிர்க்கடன் ஆற்றும் கடமை வற்புறுத்தப் படுகிறது.

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன்
இறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண்
சேர்மின் (புறநானூறு: 9)

பிதிர்க்கடனும் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கு ஆற்றும் கடமை என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது.

திருக்குறளிலும் பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குச் செய்யும் கடமையைத் திருவள்ளுவர் பேசுகிறார். தந்தை இறந்த பின்னாலும் வள்ளுவர், தென்புலத்தார் கடமை வற்புறுத்துகிறார். ஒரு தந்தை இறந்த பின்னாலும், அவருக்கு பிதிர்க்கடன் செய்யும் பொறுப்பு மகனுடையது என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல்
தானென்றாங்கு

ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை
(அதிகாரம்: இல்வாழ்க்கை குறள்
எண்:43)

பெற்ற தந்தைக்குப் பிதிர்க்கடன் செய்யும் மகன் பழியில்லாத மகனாவான், என்றும் அதனால் தந்தைக்கு ஏழு பிறப்பும் பாவம் அணுகாது என்றும் குறள் எழுதியிருக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா
பழிபிறங்காப்

பண்புடை மக்கட் பெறின
(அதிகாரம்: புதல்வரைப் பெறுதல் குறள்
எண்:62)

இக்கடமைகளைச் செய்கின்றவர்களைக் கருமமே கண்ணாயினார் எனச் சிறப்பிக்கின்றார்கள்.

கோவலனும் கண்ணகியும் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடிப் பூம்புகாரை விட்டு மதுரை செல்கிறார்கள். கோவலன் முதுமை வாய்ந்த தன் பெற்றோருக்குத் தான் ஊரை விட்டுப் போவதைக் கூறாமல் சென்று விடுகிறான். ஆனால், அவன் தன் பெற்றோருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையுணர்விலிருந்து தவறிவிட்ட குற்ற உணர்ச்சியால் அவன் மனம் பெரிதும் பாதிப்படைகிறது. தன் பெற்றோருக்குப் பணிவிடை செய்யாது தனிமையில் விட்டு விட்டு வந்தேன் எனக் கவலைப்படுகிறான்.

எம்முது குரவர் என்னுற் றனர்கொல்
மாயங்கொல்லோ வல்வினை கொல்..

...இரு முது குரவ ரேவலும் பிழைத்தேன்
(சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக் காதை
6067)

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் கோவலன் பெற்றோருக்குச் செய்யத் தவறிய கடமையுணர்வை விளக்குகிறது.

தசரத மன்னன், தன் மகன் இராமனுக்கு முடிசூட்ட எண்ணுகிறான். தந்தை இருக்கும் போது தான் முடி சூட்டிக்கொள்வதில் அவனுக்கு உடன்பாடில்லை. அவனுடைய உயர்ந்த பண்பு அரசு போகத்தை விரும்பவில்லை. ஆயினும் மூத்தவன் என்ற முறையில் இராமன் இருப்பதால் அரசு உரிமையைத் தர எண்ணுகிறான் தசரதன். இந்நிலையில் இராமன் தன் தந்தையாகிய

தசரதன், வேண்டுகோளுக்குப் பணிந்து ஏற்கிறான். அரசரிமையை ஏற்பதுதான் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் கடமை என்று எண்ணுகிறான். இதனைக் கம்ப ராமயாணத்தில்,

தாதை அப்பரிசு உரைசெய தாமரைக் கண்ணன்

காதல் உற்றிலன் இகழ்ந்திலன் கடன் இதென்று உணர்ந்தும்

யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ

நீதி எற்கு என நினைந்தும் அப்பணி தலை நின்றான் (கம்ப ராமயாணம்:1382) என்கிறார் கம்பர்.

பெற்றோர் பிள்ளைகள் மீது கொண்ட கடமையுணர்வு

பெரிய புராணத்தில் பெற்றோர் பிள்ளைகள் மீது கொண்ட கடமையுணர்வை விளக்குவதற்குச் சில நாயன்மார்களே எடுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றனர். இந்நாயன்மார்களின் கடமையுணர்வைப் பெரிய புராணப் பாடல்கள் மூலம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

குங்குலியக்கலயநாயனார் நாள் தோறும் திருக்கடவூரில் திருக்கோயிலில் தூபம் போட்டு வழிபாடு செய்வார். அதனால் அவரைக் குங்குலியக்கலயர் என்றே கூறுவார்கள். அவர் வீட்டில் நாளடைவில் வறுமை சூழ்ந்தது. இருபகல் உணவு இல்லாமல் குழந்தைகளும் சுற்றமும் வருந்தினர். அதனால் கலயநாயனார் மனைவி தன் மங்கலத் தாலியைக் கொடுத்து, நெல் வாங்கும் படி கணவனாரை அனுப்பினார். தாலியை விற்றாவது தன் குழந்தைகளுக்கு உணவு அளிக்க வேண்டும் என்ற அன்புணர்வும் கடமையுணர்வும் பாடல் வழித் தெரியவருகிறது.

யாதொன்றும் இல்லை யாகி

இருபக லுணவு மாறிப்

பேதுறும் மைந்த ரோடும்

பெருசுற் றத்தை நோக்கிக்

காதல்செய் மனைவி யார்தங்

கணவனார் கலய னார்கைக்

கோதில்மங் கலநூல் தாலி

கொடுத்துநெற் கொள்ளு மென்றார்

பெரிய புராணம் : குங்குலிய கலயநாயனார்:9)

“ஈகை அரிய இழையணி” புறநானூறு (127) மங்கலத் தாலி இன்றியமையாதது என்றும் அதனை ஒரு போதும் குடும்பப் பெண்கள் கழற்றித் தருவதில்லை என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அவ்வாறின்றி கலயநாயனார் மனைவி, குழந்தையின் பசி தீர மங்கலத் தாலியை எடுத்துக் கொடுத்த செயல் அரிதான ஒன்றாகும்.

சிவபாத இருதயர் தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை திருஞானசம்பந்தர். அவர் அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர். வைதீக நெறியாளர். எனவே தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளைக்கு முதல் பத்து நாட்கள், வேதம் விதித்த முறைகளை எல்லாம் தவறாமல் செய்தார். குழந்தைக்கு நெய்யணி விழா, சூதகம் நீக்கி மங்கலச் செயல், சாதகன்மம், கூறிய முறைகள், இவற்றைக் குறைவறச் செய்தார் என்பதைப் பாடலில் காணலாம்.

மீதணியும் நெய்யணி விழாவொடு திளைப்பார்

சூதநிகழ் மங்கல வினைத்துழனி பொங்கச்

சாதக முறைப்பல சடங்குவினை செய்வார் (பெரிய புராணம் : திருஞானசம்பந்தர்:35)

அந்தணர் குலத்தில் குழந்தை பிறந்தால் பத்து நாட்கள் விழாக்கள் நடக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் சடங்குகள் குறிக்கப்படுகிறது. நாமகரணம் என்ற பெயர் சூட்டு விழா முதலியன அவர்களுக்கு விதிக்கப்படுகிறது. அவற்றை எல்லாம் கடமையுணர்வோடு குறைவறச் செய்திருக்கிறார் சிவபாத இருதயர் என்பதைப் பாடலில் காணலாம்.

ஆயபல செய்தொழில்கள் அன்றுமுதல் விண்ணோர்

நாயகன் அருட்பெருமை கூறுநலம்
எய்தத்

தூயதிரு மாமறை தொடர்ந்தநடை
நூலின்

மேயவிதி ஐயிரு தினத்தினும்
விளைத்தார் (பெரிய புராணம் :
திருஞானசம்பந்தர்:40)

திருநாவுக்கரசர், பிறந்தவுடன் அவர் பெற்றோர் மருள் நீக்கியார் என்ற பெயர் வைக்கின்றார்கள். அப்பா புகழனார் அம்மா மாதினியார், குழந்தைப் பருவத்தில் முடி நீக்கும் மங்கலவினை செய்கிறார்கள். உடன் சுற்றத்தாரையெல்லாம் வரவழைத்து அவர்களுக்கு விருந்தளிக்கிறார்கள். பின்பு பொருள்களை நிறையக் கொடுத்துப், பிறகு கல்விச் சாலைக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஓலைச் சுவடியை எடுத்து, படிக்கும் முறை, எழுதும் முறை இவற்றைத் தொடங்கும்படி செய்கிறார்கள். மருள் நீக்கியாரும் நூலறிவு பெறப் பயில்கின்றார் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

மருணீக்கி யார்சென்னி

மயிர்நீக்கும் மணவினையுந்

தெருணீர்ப்பன் மாந்தரெலாம்

மகிழ்சிறப்பச் செய்ததற்பின்

பொருணீத்தங் கொளவீசிப்

புலன்கொளுவ மனமுகிழ்த்த

சுருணீக்கி மலர்விக்குங்

கலைபயிலத் தொடங்குவித்தார் (பெரிய
புராணம்: திருநாவுக்கரசர்:20)

இதனால் பெற்றோர்கள் பிள்ளைக்குச் செய்யும் கடமை அறிவருகிறது.

கண்ணப்ப நாயனாரின் தந்தை நாகன். தன்னுடைய மூப்பினால் முன்பு போல் வேட்டையாட முடியாது எனக் கூறித், தம்மைச் சார்ந்த வேட்களுக்கெல்லாம் தன் மகன் திண்ணனைத் தலைவனாக நியமிக்கிறார் என்பதைப் பாடல் விளக்குகிறது.

சொன்னவுரை கேட்டலுமே நாகன்
தானும்

சூழ்ந்துவருந் தன்மூப்பின் தொடர்வு
நோக்கி

முன்னவர்கட் குரைசெய்வான் மூப்பி
னாலே

முன்புபோல் வேட்டையினின் முயல
கில்லேன்

என்மகனை உங்களுக்கு நாத னாக

எல்லீருங் கைக்கொண்மி னென்ற
போதில்

அன்னவரு மிரங்கிப்பின் மகிழ்ந்து
தங்கோன்

அடிவணங்கி இம்மாற்றம் அறைகின்
றார்கள்

(பெரிய புராணம்: கண்ணப்பர்:45)

பின்பு அவன் தன் மகனுக்குக் கன்னி வேட்டையாட, காடுபலி ஊட்ட தேவராட்டி என்பவளை அழைக்கச் சொல்கிறான். ஏறக்குறைய இளவரசு பட்டம் போல அவனைத் தலைமை தாங்கச் செய்து, கன்னி வேட்டைக்கு அனுப்புகிறான். குறிஞ்சி நில வேட்களுக்குக் காட்டில் வேட்டையாடக் கற்பதே கல்வியாகும். அதைக் கடைமையாக முறைப்படி நாகன் தன் மகன் திண்ணனுக்குச் செய்கிறான் என்பதைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

சிலைமறவ ருரைசெய்ய நாகன் தானும்
திண்ணனைமுன் கொண்டுவரச் செப்பி
விட்டு

மலைமருவு நெடுங்காணிற் கன்னி
வேட்டை

மகன்போகக் காடுபலி மகிழ வுட்டத்

தலைமரபின் வழிவந்த தேவ ராட்டி

தனையழைமின் என அங்குச் சார்ந்தோர்
சென்று

நிலைமையவள் தனக்குரைப்ப நரைமு
தாட்டி

நெடிதுவந்து விருப்பினொடுங் கடிது
வந்தாள்

(பெரிய புராணம்: கண்ணப்பர்:47)

பெற்ற குழந்தைக்குக் கல்வி அளித்தல் என்பது பெற்றோருக்கு விதித்த கடமையாகும். இளமையிலேயே தம் மக்களுக்கு அதைச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் ஓளவையார் இளமையில் கல் (ஆத்திசூடி : 29) எனப் பாடியுள்ளார். மருள் நீக்கியாரின் பெற்றோர்கள் தம் கல்விக் கடமையை நிறைவேற்றுவதை இப்பாடலில் காணலாம்.

அள்ளி கொடுக்கின்ற செம்பொன்னும்
ஆடையும் ஆதரவாய்க்

கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கும்
என்னை குறித்த தல்லால்

துள்ளித் திரிகின்ற காலத்திலே என்
துடுக்கடக்கிப்

பள்ளிக்கு வைத்திலேனே தந்தையாகிய
பாதகனே (தனிப்பாடல்)

விளையாட்டுப் பருவத்தில் தன்னைத் திருத்தாது விட்டான் என்று, தன்னைக் கல்வி கற்க விடாமல் செய்த , கடமையுணர்வு இல்லாத தன் தந்தையை இகழ்ந்து சொல்லுகிற பாடல் இது. இது ஒரு தனிப்பாடல்.

பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்

சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்

அறிவுடை யோன் ஆறு அரசும்
செல்லும் (புறநானூறு : 183)

ஒரே தாயின் வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளைகளுள், அவர்களின் கல்விச் சிறப்பிற்கேற்பத் தாயின் மனநிலையும் மாறுபடும். ஒரே குடும்பத்தில் பலருள் மூத்தவனை வருக என்றுக் கூறாமல் அறிவுடையவனையே அரசன் தேடிச் செல்வான் என்கிறது புறநானூற்றுப் பாடல்.

ஒரு தாய்க்கு ஆண் மகன் பிறப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தரும். அதைவிடத் தன் மகன் சான்றோனாக விளங்குகிறான் என்று பிறர் மகிழ்ந்து சொல்லக் கேட்பாளாகின் பெற்ற நாளை விட அந்த நாளில் மிக மகிழ்ச்சி கொள்வாள்.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும்

தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்
(அதிகாரம்:புதல்வரைப் பெறுதல் குறள்
எண்:69)

ஒருவருக்குத் தன் மேல் மிகவும் பற்று உண்டு. அது மாற்ற முடியாது. ஆயினும் தன்னுடைய பிள்ளைகள் அறிவுடையவராக விளங்குகிறார்கள் என்ற செய்தி தம்மைவிட இனிப்பான செய்தியாகும். அதாவது தம்மை மறந்து மகிழ்வார்கள். தம் மக்கள் அறிவுடையவராக விளங்கத் தம் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் கொடுக்க முன் வருவார்கள். எனவேதான் இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர்,

தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை
மாநிலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது
(அதிகாரம்:புதல்வரைப் பெறுதல் குறள்
எண்:68)

என்ற குறளில் வரும் தம்மின் தம்மக்கள் என்ற தொடருக்குத் தம்மினும் இனிது என உரை எழுதுகிறார்.

இவ்வி ரண்டு குறள்களும், பெற்ற பிள்ளைகள் கல்வியில் சிறந்து விளங்குகிறார்கள் எனக் கேட்கும் பெற்றோர் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றனர் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

புகழனார் மாதினியார் இருவருக்கும் வாய்த்த ஒரே மகள் திலகவதியார். தம் மகளுக்குத் திருமணம் செய்யப் பெற்றோர் நிச்சயிக்கின்றனர். அக்காலத்தில் களவு மணம் மறைந்து கற்பு மணம் மேலோங்கி இருந்தது. ஒரு பெண்ணுக்கு உரிய கணவனைப் பெற்றோரே முடிவு செய்வார். அதனால் திலகவதியாருக்கு அழகும் ஆண்மையும் உடைய, கலிப்பகையார் எனும் ஒருவரை மணமுடிக்கச் சான்றோர்கள் மூலம் தூது அனுப்புகிறார்கள். அக்காலத்தில் பெண்ணின் மணவயது பன்னிரண்டு. அதனால் திலகவதியாரின் பெற்றோர் திருமணக் கடமையில் முயல்கின்றனர் என்பதைப் பாடல் விளக்குகிறது.

ஆண்டகைமைத் தொழிலின்கண்
 அடலரியே றெனவுள்ளார்
 காண்டகைய பெருவனப்பிற்
 கலிப்பகையார் எனும்பெயரார்
 பூண்டகொடைப் புகழனார்
 பாற்பொருவின் மகட்கொள்ள
 வேண்டியெழுங் காதலினால்
 மேலோரைச் செலவிட்டார்
 (பெரிய புராணம்: திருநாவுக்கரசர்
 திலகவதி அம்மையார்:23)
 அணங்கனைய திலகவதி
 யார்தம்மை யாங்கவர்க்கு
 மணம்பேசி வந்தவரும்
 வந்தபடி அறிவிப்பக்
 குணம்பேசிக் குலம்பேசிக்
 கோதில்சீர்ப் புகழனார்
 பணங்கொளர வகல்அல்குல்
 பைந்தொடியை மணம்நேர்ந்தார்
 (பெரிய புராணம்: திருநாவுக்கரசர்
 திலகவதி அம்மையார்:24)

அ வ் வ ர றே தி ரு வி ளை ய ா ட ற்
 புராணத்திலும் திருமணத்தைப் பற்றிய குறிப்பு
 வருகிறது. திருவிளையாடற் புராணத்தில்
 மதுரையையாண்ட மலையத்துவசன் அவன்
 மனைவி காஞ்சனை இருவரும் குழந்தை
 பேற்றுக்காகத் தவமிருந்தனர். உமையம்மையே
 அவர்களுக்கு மகளாகப் பிறந்தார். உரிய
 நாளில் அவளுக்குத் திருமணம் செய்வது
 தன் கடமை என உணர்ந்து அவளுக்கு மண
 முடிக்கப் பெற்றோர் எண்ணுகிறார்கள்.
 எனவே தன் மகளிடம் திருமணம் செய்து
 கொள்ள வேண்டும் என வேண்டுகிறார்கள்.
 ஆனால் அவள் மகள் தடாதகைப்
 பிராட்டியோ திருமணம் வேண்டாம் என
 மறுக்கிறாள். மகள் மறுத்த போதும் ஒரு
 கன்னிப் பெண்ணுக்கு இல்லறம் வேண்டும்
 என்று வலியுறுத்தும் கடமையுணர்வோடு
 காஞ்சனை தன் மகளை வேண்டுகிறாள்.

பனிதரு மதிக் கொம்பு அன்ன

பாவையைப் பயந்தாள் நோக்கிக்
 குனிதர நிறையப் பூத்த கொம்பனாய்க்கு
 இன்னும் கன்னி
 கனிதரு செவ்வித்து ஆயும் கடி மணப்
 பேறு இன்று என்னாத... 603
 அன்னை நீ நினைந்த எண்ணம் ஆம்
 பொழுது ஆகும் வேறு
 பின்னை நீ இரங்கல்... 604
 (திருவிளையாடற் புராணம் பாடல்
 603,604)

புகார் நகரில் கொடை வள்ளலாக
 வாழ்ந்தவர் மாநாய்கன் என்பவர். அவருக்கு
 அழகு நிறைந்த கண்ணகி மகளாகத்
 தோன்றுகிறாள். அவளுக்குப் பன்னிரண்டு
 ஆண்டு அவளுக்கு முடிந்தது. தந்தையும் தாயும்
 அவளுக்கு மண முடிக்க முடிவு செய்தனர்.
 மணம் செய்யும் ஏற்பாடு முடிந்தவுடன்
 புகார் நகர மக்களுக்குத் தன் மகளின்
 திருமணத்தைப் பற்றி, யனைமேல் முரசு ஏற்றி
 அறிவித்தார்கள். பெருங்குடி வணிகராகத்
 திகழ்ந்த கண்ணகியின் பெற்றோர் அதே
 ஊரில் கோவலன் என்பவனை முடிவு
 செய்து மணம் செய்வித்தனர். பெற்றோர்
 தம் மகளுக்குச் செய்யும் திருமணக் கடமை
 இங்கே விளக்கப்படுகிறது.

மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்

ஈகைவான் கொடியன்னாள்
 ஈராறு ஆண்டு அகவையாள்...
 (சிலப்பதிகாரம்: 2324)

முடிவுரை

மேற்கோள் பாடல்களில்,
 பிள்ளை பெற்றோர்களுக்கு ஆற்றிய
 கடமையுணர்வைப் பற்றியும், பெற்றோர்
 பிள்ளைகளுக்கு ஆற்றிய கடமையுணர்வைப்
 பற்றியும் பெரியபுராணப் பாடல்கள், சங்க
 இலக்கியம் மற்றும் நீதி நூல் பாடல்களின்
 வழிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இருவரிடையே
 ஏற்படும் கடமையுணர்வினால் சிறந்த
 குடும்பத்தையும் நல்லுணர்வையும்
 ஏற்படுத்த முடியும். குடும்ப நல்லுணர்வு
 வலுப்பெரும்போது, நற்பண்பு மிக்க
 மாணாக்கர்களை உருவாக்க முடியும்.

Reference

- Paranjothi Munivar. (2007). *Tiruvīlaiyāṭar Purāṇam*. Chennai: Mullai Nilayam.
- Parimelakar. (2015). *Tirukkural Parimēlaḷakar Urai*. Chennai: Ram Press.
- Saminathan, U., Ve. (1935). *Puranāṅṅuru Mūlamum Uraiyum*. Chennai: Law Journal Press.
- Saminathan Aiyar, U., Ve. (2008). *Cilappatikāram*. Chennai: U.Ve.Saa Publication.
- Seenivaasan., R. (2000). *Kamparāmayāṇam*. Chennai: Aṇiyakam.
- Subramaniam Muthaliar., C., K. (1965). *Periyapurāṇam Eṇṇum Tiruttonṭar Purāṇam*. (Vol. 1-7). Chennai: Murukan Accakam.